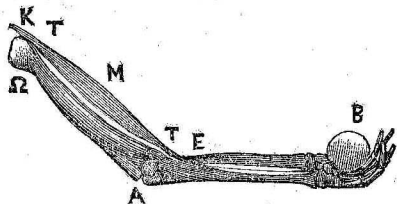

τως εἶπεῖν ἡ κοιλία τοῦ μυός, ἐφαρμόζεται περὶ τὸ λεπτὸν μέρος τῶν ὀστέων, ἐνῷ οἱ τένοντες εἶναι καταλλήλοτατοι ἵνα προσκολλῶνται ἢ διέρχωνται ἀνωθεν τῆς πλατείας ἐπιφανείας τῶν ἀρθρώσεων, καὶ οὕτως μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν κομψότητα καὶ ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων. Δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς τοὺς τένοντας τούτους ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὅταν κινήσῃς τοὺς δακτύλους.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ μυός φαίνονται ἐν τῷ ἀκολουθῶν σχήματι ὅπερ παριστᾷ πάντα τὰ ὀστᾶ τοῦ τε βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως γεγυμνωμένα τῶν σαρκοκινῶν αὐτῶν, πλὴν τοῦ μυός τοῦ κάμπτοντος τὸν βραχίονα.

κ, ἡ κεφαλὴ τοῦ μυός· μ, ἡ κοιλία· ε, ἡ ἔγκλεισις· ττ, οἱ τένοντες· ω, ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος· α, ὁ ἀγκών· β, τὸ ἐν τῇ χειρὶ βᾶρος.

Ἡ δὲ δύναμις τοῦ μυός δὲν εἶναι πάντοτε ἀλόγος πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεγαλειτέρα ποσότης νεύρων ἀντικαθιστᾷ τὴν ἔλπειν τοῦ μεγέθους. Τινὰ τῶν μικροτέρων ζώων εἶναι πεπρωκισμένα μὲ μοικὴν δύναμιν ἐκπληκτικατάτην. Ἡ χελιδὼν, παραδείγματος χάριν, δύναται νὰ πετᾷ χίλια μίλια τὴν ἡμέραν· ὁ κἀνθαρος δύναται νὰ κινήσῃ βάρους πεντακοσίας φορὰς μεγαλειτέρον ἑαυτοῦ, καὶ ἔντομα τινὰ δύνανται νὰ πηδῶσι μῆκος ἐξήκοντα φορὰς μακρότερον τοῦ σώματός των, ὡς ἐὰν ἀνὴρ τις ἐπήδα ἐν τέταρτον μιλίου.

Οἱ μῦς εἶναι ἐν γένει τοποθετημένοι κατὰ ζεύγη. Οἱ μὲν κάμπτουσι τὰ μέλη, οἱ δὲ ἐκτείνουσιν αὐτά. Οἱ μὲν κλίνουναι τὸ σῶμα, οἱ δὲ ἀνορθοῦσιν αὐτό. Οὕτως συντελοῦσιν ἀμοιβαίως εἰς τὴν εὐκολίαν ἀλλήλων, καὶ δύνανται διὰ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῆς λειτουργίας των, νὰ κάμνωσι ποσότητα ἐργασίας σχεδὸν ἀπίστευτον. Ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ σύρωμεν τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὰς μηχανικὰς κινήσεις τῶν μυῶν, ὅπόσον πολυάσχολον σκηνὴν ἡθέλομεν ἰδεῖ! ὅποια ἀπειρος ποικιλία κινήσεων ἀπαιτεῖται διὰ τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμον, τὸν περίπατον, τὴν βουλάν, τὴν ψαλμωδίαν, τὸν γέλωτα, τὸν κλαυθμόν! Καὶ ὅταν σκεπτόμεθα ὅτι διὰ πάσας τὰς κινήσεις ταύτας, διάφοροι μῦς τίθενται εἰς ἐνέργειαν, δὲν δυνάμεθα βεβαίως

νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ τέχνην!

ΤΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΑ ΤΕΚΝΑ.

Ἡμέραν τινα, γέρων τις Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος, φέρων βαρὺ φορτίον, ἀνέβαινε μετὰ μεγίστης ἀγωνίας λόφον τινα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ περάσῃ πηγαίων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον τα. Ὁ ἰδρὼς κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου τε, τὰ σκέλη τε ἐκάμπτοντο, εἰς κάθε βῆμα ἐκάθητο διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοήν τε, καὶ σχεδὸν ἀπληπίζετο· διότι τοιαυτῶς δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε φθάσει ποτὲ εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην του. Ἔτυχε τότε τὰ δύο μικρὰ τέκνα τα, ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα, νὰ ἐξέλθωσι πρὸς αὐτὸν τὸν λόφον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο δάσος τι, διὰ νὰ συλλέξωσιν ὀλίγα λεπτοκάρυα· εὐθὺς ἄμα εἶδον τὸν δυστυχῆ πατέρα των εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸν γέροντα, προσπαθοῦντα καὶ αὐτὰ νὰ φέρωσι τὸ φορτίον εἰς τὸ χωρίον των. Ἀλλ' ὁ γέρων πατὴρ των βλέπων τὰ μικρὰ ταῦτα τέκνα τα, ὑπέμειδεν ὀλιβερώς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγγίσῃσι τὸ φορτίον, παρατηρῶν τὰς τρυφερὰς καὶ ἰσχνὰς αὐτῶν χεῖρας. Ταῦτα ὁμῶς τὸν παρεκάλουν πολὺ διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅθεν ἡναγκάσθη ἐπὶ τέλει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις των· ἡ ἐπιθυμία δὲ τῶν τέκνων τα τε νὰ πράξῃσι τὸ καλὸν ἐδιπλασιάσας τὰς δυνάμεις των. Ὅθεν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός των Ἰωσήφ, ὅς τις ἡδύλογι κλαίων ὑπὸ συγκινήσεως, ἔσυραν τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἦτο βαρύτερον διὰ τοὺς βραχίονάς των, μέχρι τῆς καλύβης των.

Τοιοιουτρόπως βλέπατε, μικροὶ μου φίλοι, ἐν καλὸν καὶ ἀξιόμητον παραδειγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκαν ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα. Προσπαθεῖτε λοιπὸν καὶ οἱ σὲς μὲ κάθε τρόπον νὰ εὐχαριστῆτε καὶ νὰ υποστηρίζετε τοὺς φιλάτους γονεῖς σας, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε καὶ αἱ εὐλογίαι αὐτῶν μαζὺ σας, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρῆτε εἰς τὴν Ε' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία λέγει, «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ εὐτυχῆσῃς καὶ γείνης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.» (Ἐξοδ. κ'. 12.)

Ν. Π. Π.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

«Πανταχοῦ καὶ πάντοτε,» λέγει ὁ Ἀγγλαμερικανὸς περιηγητὴς Λεδουάρδος, «ἡῶρα τὰς γυναῖκας εὐγενεῖς, φιλόφρονες, φιλανθρώπους. Εἰς γυναῖκα, εἴτε πολιτισμένην εἴτε ἀγρίαν, δὲν διεύθυνα ποτὲ εὐπρεπεῖς καὶ φιλικούς λόγους, χωρὶς νὰ λάβω εὐπρεπὴ καὶ

φιλικήν ἀπόκρισιν. Τοὺς ἄνδρας ἤδρα πολλάκις πολὺ διαφόρους. Ὅπου καὶ ἂν ἐπεριπλανήθην, εἰς τὰς ἀκάρπους πεδιάδας τῆς ἀφιλοξένου Δανίας, εἰς τὴν φιλάρετον Σβεκίαν, εἰς τὴν παγωμένην Λαπωνίαν, τὴν ἄγροικον Φιννίαν, τὴν ἀχαρakterίστον Ῥωσσίαν, καὶ τὸς ἐκτεταμένους περιοχάς τοῦ νομαδικοῦ Ταρτάρου, παντοῦ πεινασμένον, διψασμένον, ψυχρὸν, ὑγρὸν, ἢ ἀσθενῆ μ' ἐπεριποιήθησαν φιλοφρονέστατα αἱ γυναῖκες. Ἐγένοντο δὲ τόσον εὐμενῶς καὶ προθύμως αἱ πράξεις αὐταί, ὥστε πᾶν ὅ,τι μ' ἔδιδαν καὶ πᾶν ὅ,τι μ' ἔκαμναν εἶχε διπλὴν τὴν χάριν.

ΚΥΝΟΚΕΦΑΛΟΣ ΠΙΘΗΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Οἱ πίθηκες οὗτοι, οἵτινες ὀνομάζονται καὶ νόμραι, διὰ τὸν τ ὅπον καθ' ὃν καθήνται, εἶναι γνωστοὶ ἐκ τῆς προεχούσης κυνοειδοῦς κεφαλῆς των καὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ῥάβωνες εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ῥύγχους των.

Πολλὰ τῶν ζῴων τούτων εἶναι ἀξιοσημείωτα διὰ τὴν μεγάλην ποσότητα τῶν τριχῶν τῶν ἀξαναγομένων ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νέου ἄρρενος πίθηκος καὶ κρεμάνων ὡς δαυδ' ἐπανωφόρεμα ἐφ' ὅλου τοῦ ἀνω μέρους τοῦ σώματος.

Οἱ κυνοκέφαλοι πίθηκες εἶναι αὐτόχθονες τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς· εὐρίσκονται δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀδουσσινίαν.

ΓΑΛΛΕΣΙΟΙ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ.

Οἱ Γαλλέσιοι εἶναι ἀμαθῆς καὶ βάρβαρος λαὸς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Λέγεται δὲ ὅτι, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ὁ Κ. Οὐάκφρηλδ, ὁ νῦν μεταξὺ αὐτῶν εὐρισκόμενος Ἀγγλος Ἱεραπόστολος, ἐπεσκέφθη τὴν χώραν των, οἱ κάτοικοι τὸν ἠρώτησαν—Πόσας δακτύλους ἔχει ὁ ποὺς σου;—Ὅσους ἔχει καὶ ὁ ἰδικός σας,—ἀπεκρίθη ὁ Ἱεραπόστολος,—πέντε. Οἱ δὲ σεύοντες τὰς κεφαλὰς των ἐν ἀμυβολίᾳ καὶ δακτυλοδεικτάντες πρὸς τὸν πόδα τοῦ Ἱεραποστόλου εἶπον εἰς αὐτὸν, «Ἐκβαλε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα (τὸ ὑπόδημα) καὶ ἄς ἴδωμεν.» Ὁ κύριος Οὐάκφρηλδ ἐξέβαλε τὸ ὑπόδημά τε· ἀλλὰ τοῦτο ἔτι περισσότερον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸν γέλωτα τῶν παρευριστῶτων· διότι ἀντὶ νὰ ἴδωσι τοὺς δακτύλους του εἶδον τὸ περιπόδιόν του (κάλτσα). Γέλος εἰς ἐξ αὐτῶν παρατηρήσας καλὰ τὸ περιπόδιον τοῦ Ἱεραποστόλου ἔκραξε μεγαλοφώνως, «Τί παράξενος ἄνθρωπος εἶναι αὐτός! ἔχει τὸν πόδα τοῦ ἐντὸς σακκούλας!»

Η ΑΥΓΗ ΚΑΙ Ο ΥΠΝΟΣ.

«Καὶ σιγκωθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς προσευχῆς ἦλθε πρὸς τοὺς μαθητάς· αὐτοῦ, καὶ εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.» (Λουκ. κβ'. 45.) Εἰς τὸ ἐδάφιον τοῦτο φαίνεται ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐνεκα τῆς λύπης αὐτῶν ἀπεκοιμήθησαν. Τώρα τὸ ζήτημα γεννᾶται, Προξενεῖ τῇ ὄντι ἡ λύπη ληθαργίαν καὶ ὕπνον; Μάλιστα· ἄπειρα δυνάμειθα νὰ ἀναφέρωμεν παραδείγματα ὅτι τοῦτα τὰ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἀναφερόμενον συμβῆναι εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνον μετὰ τὰ συνήθη ἀποτελέσματα τῆς λύπης, «Ὑπάρχει ἐν σύμπτωμα τῆς λύπης,» λέγει ὁ περίφημος Κοδς, «τὸ ὁποῖον σπανίως παρατηρεῖται, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ ὕπνου. Τοῦτο πολλάκις φαίνεται εἰς μητέρας μετὰ τὸν θάνατον φιλιτάτου τέκνου των. Ἠκούσαμεν καὶ ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα τοῦ ἐν Λονδίῳ δεσμοφυλακίου ὅτι αἱ καταδικασμένοι εἰς θάνατον πολλάκις κοιμῶνται βαθέως τὴν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν νύκτα. Λέγεται ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Κούστινος ἐκοιμήθη ἐν νύκτι ὥρας τὴν νύκτα πρὶν ἢ φερθῆναι εἰς τὴν ἐν Παρισίοις λαμνητόμον.

ΠΡΑΕΙΑ ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

Ὁ Μέγας Ἀγγλος φιλόσοφος, Ἰσακ Νεύτων, εἶχε